

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tamăduirii

parohiaizvorultamaduiribotosani@yahoo.com

izvorultamaduiribotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tamăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

1 OCTOMBRIE 2017

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 40 (712) † ANUL XIV

Sfinții Cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu

În decursul veacurilor creștine, numeroși sihaștri s-au nevoit pe Muntele Coziei. Acești plăcuți ai lui Dumnezeu au mers departe de lume, în sihăstria munților, întocmai marilor nevoitori ai Bisericii, devenind călugări desăvârșiți, iubitori de nevoită și de viață pustnicească. Ei se pregătiseră din vreme în post și rugăciune, în ascultare și citirea dumnezeieștilor Scripturi, ajungând să cunoască Psaltirea pe de rost. Alții se rugau cu Rugăciunea lui Iisus în desăvârșită liniște și ascultare, nevoindu-se singuri ani îndelungați. La început și-au construit bordeie, iar apoi și-au săpat chilii în stânca muntelui, unde au trăit în post și rugăciuni neîncetate, răbdând frigul, suferințele și ispitele de tot felul de la viclenii diavoli. Sfințenia vieții lor s-a făcut cunoscută multor călugări și creștini, devenind adevărate pilde de rugăciune, nevoită și viețuire în Mântuitorul Hristos.

Sfinții Cuvioși pustnici Daniil și Misail s-au născut în a doua jumătate a veacului al XVI-lea în părțile Olteniei. Amândoi, încă din tinerețile lor, erau iubitori de nevoite pentru Dumnezeu și doritori de viață sfântă, având o fierbinte dragoste către Mântuitorul Iisus Hristos și către Preacurata Sa Maică. Drept aceea, ascultând de porunca cea sfântă a Domnului: „*Cel ce voiește să vină după Mine să se lepede de sine să-și ia crucea sa și să urmeze Mie*”, au lăsat casă, părinți, frați, rude și prieteni, și au intrat în Mănăstirea Cozia ca frați, viețuind în ascultare și smerenie, urmând pe Fiul lui Dumnezeu, Cel ce s-a făcut ascultător Tatălui pentru noi, până la moartea pe cruce. Ei au deprins taina nevoitelor, dobândind darul rugăciunii și al iubirii de Dumnezeu. Deci, parcurgând după rânduială, toate încercările duhovnicești,

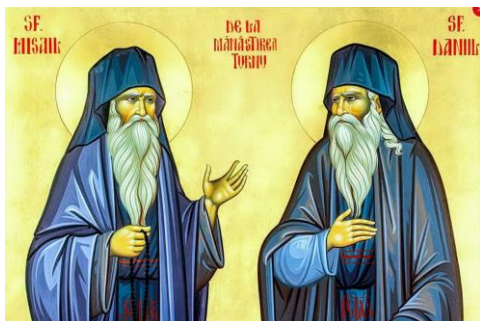
s-au supus poruncilor starețului lor și ale fraților, fiind exemple vii de nevoită întru toate. Nu mult după ce au intrat în mănăstire, pentru multele lor osteneli și pentru râvna lor după

Dumnezeu, s-au făcut vrednici de mult dorita schimbă a călugăriei, primind tunderea de la egumenul lor. Cuviosul Daniil, fiind cunoscător al Sfințelor Scripturi și al învățăturilor Sfinților Părinți, dar având și viață vrednică și iscusință în viața călugărească, a fost învrednicit de harul preoției. Deci, ajuns ca făclia în sfeșnic, prin viață smerită și curată, s-a făcut repede cunoscut de părinții din mănăstire, care și l-au ales duhovnic și povățuitor pe calea mântuirii. Printre cei care se mărturiseau la cuviosul Daniil a fost și vrednicul de pomenire,

Primind ascultarea de duhovnic, Sfântul Daniil a început și mai cu osârdie a se nevoi, mergând din putere în putere și sporind întru faptele cele bune, chip și pildă făcându-se tuturor. După o vreme, dorind împlinire duhovnicească și arzând de dragostea cea dumnezeiască, au hotărât să părăsească viața de obște și să meargă în pustnicie. Primind binecuvântare de la starețul lor, au mers dincolo de Turnul lui Traian, în ținuturile Muntelui Cozia, unde și-au săpat chilii în stânca muntelui lângă izvoarele de apă ale pădurii liniștite. Multe au fost ispitele Cuvioșilor, însă niciuna n-a biruit setea lor de rugăciune, de liniște și de osteneli. Sub acoperământul Maicii Domnului, în jurul Cuvioșilor s-a adunat o mică obște de frați nevoitori întru rugăciunea neîncetată, în privegheri, post și în citirea cărților folosite de suflet. De aceea, fericții Daniil și Misail au ridicat o biserică de lemn pentru trebuințele lor, în cinstea Intrării în Biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Cuviosul Daniil era duhovnic al tuturor pustnicilor din împrejurimi, la el spovedindu-se, după tradiție, și Sfinții sihaștri Neofit și Meletie. Aceștia coborau din când în când, mai cu seamă în duminici și sărbători, pentru a se spovedi și pentru a se împărtăși la Sfânta Liturghie săvârșită în acest schit, care, aflându-se în apropierea vechiului turn roman, s-a numit Schitul Turnu. Spre sfârșitul vieții, Cuviosul Daniil, a dat părinților care se nevoiau acolo rânduiele de viață pustnicească, apoi, cunoscându-și mai înainte sfârșitul, le-a pus povățuitor în locul lui pe ucenicul său, Cuviosul Misail. Amândoi fericții, Daniil și Misail, după trecerea la cele veșnice, în prima jumătate a veacului al XVII-lea, au fost îngropați lângă altarul biseriței lor. Când, în anul 1676, mitropolitul Varlaam al Țării Românești a construit la schit o nouă biserică, de piatră, a așezat sfintele moaște ale Cuvioșilor Daniil și Misail la temelia altarului bisericii celei noi. Astfel, Cuvioșii Daniil și Misail, părintele și ucenicul, s-au arătat vase alese ale Duhului Sfânt, înscriindu-se în rândul Sfinților Cuvioși sihaștri români, ca purtători de daruri duhovnicești și luminători prin viețuirea sfântă.

În data de 25 februarie 2016, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea Sfinților Cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu, având ca zi de prăznuire ziua de 5 octombrie.

Mănăstirea Turnu este una dintre vetrele monahale de mare spiritualitate creștină, din Eparhia Râmnicului. La 6 km nord de Călimănești, pe malul stâng al Oltului, la poalele Munților Cozia, se află un așezământ al cărui nume a fost dat după o fortificație antică, ridicată de romani în apropiere: Mănăstirea Turnu. Începuturile așezământului sunt legate de călugări veniți de la mănăstirea Cozia, care pe la anii 1590-1600, au trecut Oltul pentru a trăi în chiliile pe care și le-au săpat în stânca muntelui. Mai târziu, a fost ridicată o bisericuță de lemn, înlocuită în anul 1676 cu alta mai mare de zid.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Creștinul este dator să spună totdeauna adevărul?

Răspuns: Datoria adevărului nu cere întotdeauna mărturisirea tuturor celor știute. Ea este îngădită prin datoria de a păstra nedescoperite lucrurile care ni s-au încredințat pe temeiul încrederii în cuvântul nostru că vom păstra tăcerea (datoria discreției, adică a păstrării celor încredințate spre a nu fi destăinuite). De asemenea trebuie păstrate nedestăinuite și lucrurile în legătura cu slujba fiecăruia, după cum cere legea (secretul profesional). Destăinuirea lucrurilor încredințate spre păstrare se poate face numai la cererea autorităților îndreptățite, sau când prin tăcerea asupra lor se păgubește viața de obște. Numai destăinuirile creștinului la Spovedanie nu pot fi date în vileag niciodată de către duhovnic.

Întrebare: Minciuna este un păcat?

Răspuns: Credinciosului îi este dat de Dumnezeu să caute, să cunoască și să mărturisească adevărul, având ca interpret al gândurilor și simțămintelor sale, graiul. Minciuna, făcând rea întrebuițarea de grai, nesocotește acest dar de mare preț cu care este înzestrat numai omul, și prin aceasta înjosește pe omul mincinos și păgubește pe ceilalți semenii. Minciuna este primejdioasă, fiindcă se furișează pe nesimțite în sufletul omului, prinde rădăcini și numai cu mare greutate poate fi scoasă. După învățătura Sfintei noastre Biserici, omul este creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Prin minciună se întunecă în om chipul lui Dumnezeu care este adevărul veșnic și se întipărește chipul diavolului care este tatăl minciunii. Omului îi este dat să trăiască împreună cu alții. Viața de obște poate înflori însă numai dacă oamenii au încredere unii în alții, iar încrederea între ei se arată limpede prin dragostea de adevăr. Dimpotrivă, minciuna înăbușind adevărul, roade încrederea dintre oameni, otrăvește legăturile de dragoste și de dreptate dintre ei și astfel face cu neputință înflorirea vieții de obște. „Omul pârâtor, trădător și martor mincinos, este fiară prefăcută și mult împleticită, tulbură judecățile, desparte pe bărbat de femeie, încurcă pe stăpânitori, face dezbinări, întărită pe oameni unul asupra altuia, desparte prietenii, varsă sânge, păgubește, răpește, nedreptățește, dezbracă orfanii, întristează văduvele, dărâmă case, risipește sate, pustiește orașe și pierde popoare întregi” (Sf. Ioan Gură de Aur). Minciuna este lucrul diavolului, care printr-o minciună i-a făcut pe cei dintâi oameni să calce porunca lui Dumnezeu și de atunci îndeamnă mereu la acest păcat. De aceea, în Sfânta Scriptură diavolul este numit: „Tatăl minciunii” (Ioan 8, 44). Dumnezeu urăște minciuna: „Buzele cele grăitoare de minciună sunt urâciune înaintea Domnului” (Psalm 12, 22). Fiind faptă urâtă, minciuna nu poate rămâne fără pedeapsă. Dacă uneori scapă de pedeapsa oamenilor, nu poate scăpa însă nicidecum de pedeapsa lui Dumnezeu, căci: „Partea... tuturor celor mincinoși este în iezerul care arde, cu foc și cu pucioasă, care este moartea a doua” (Apocalipsa 21, 8). De aceea, Sfânta Scriptură ne îndeamnă să ne ferim de păcatul minciunii: „Nu vă mințiți unul pe altul” (Coloseni 3, 9). „Lepădând minciuna, graiți adevărul fiecare cu aproapele său, căci unul altuia suntem mădulare” (Efeseni 4, 25). Deci, porunca a noua din Decalog, oprind mărturia mincinoasă și orice fel de minciună, cere fiecărui creștin să spună adevărul și să se străduiască pentru biruința adevărului. „Cel ce voiește să iubească viața și să vadă zile bune să-și oprească limba de la rău și buzele sale să nu grăiască vicleșug” (1 Petru 3, 10). (v. a.)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 4 octombrie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 6 octombrie	17 ⁰⁰	Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 7 octombrie	7 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	18 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 8 octombrie	7 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11 ⁰⁰	Program de bibliotecă
	18 ⁰⁰	Vecernie

Nisip și piatră

Doi prieteni mergeau împreună prin deșert. La un moment dat s-au certat, și unul dintre ei i-a spus vorbe grele celuilalt și l-a lovit. Acesta din urmă, îndurerat, fără cuvinte, a scris pe nisip: „Astăzi, cel mai bun prieten m-a jignit și m-a lovit”. Au continuat să meargă și au ajuns la o oază, în locul căreia au decis să se răcorească. Cel care fusese pălmuit a fost cât pe ce să se înece, dar prietenul său l-a scos la mal. După ce și-a revenit, cel salvat a scris pe o piatră: „Astăzi, prietenul meu cel mai bun a fost lângă mine când am avut nevoie de el”. Celălalt s-a mirat:

- Când te-am lovit ai scris pe nisip, iar acum ai scris pe o piatră?

Acesta i-a răspuns:

- Când sunt rănit scriu pe nisip pentru ca vânturile să ștergă amintirea suferinței. Dar când cineva îmi face un bine sap această amintire în piatră, pentru ca ea să dănuie, neștersă...

Corbul și ulciorul

Într-o zi caniculară, un corb care murea de sete a văzut în calea lui un ulciur. Însetat, a sperat că va găsi apă în ulciorul care se zărea și a zburat grăbit și încântat spre el. Când a ajuns a descoperit că era apă doar pe fundul vasului. Nivelul apei din ulciur era prea jos și îi era imposibil să ajungă la ea și să bea. Gura ulciurului era prea îngustă, iar corbul avea pliscul mult prea mare. Pasărea știa că dacă sfărâma ulciorul, apa se va împrăștia înainte să apuce să bea. Corbul a stat și s-a gândit și în cele din urmă a găsit ideea salvatoare. Astfel, el a început să adune pietricele pe care putea să le care în cioc și pe care le-a pus una câte una în ulciur. Apa s-a ridicat la gura ulciurului și a băut.

Vulpea a învățat din greșeli

Un leu, un măgar și o vulpe erau împreună la vânatoare. După ce au reușit să adune o cantitate impresionantă de hrană, leul i-a cerut măgarului să împartă prada. Măgarul a împărțit mâncare în trei părți egale și i-a cerut leului să aleagă el primul ce își dorește. Leul s-a înfuriat și l-a mâncat pe măgar. După ce a mâncat măgarul, leul i-a cerut vulpii să împartă ea prada. Vulpea a pus aproape toată hrana într-o singură grămadă, pentru leu, iar pentru ea a păstrat foarte puțin. Atunci, leul a întrebat: „Cine te-a învățat să faci această împărțire corectă?”. Vulpea i-a spus că nu a avut nevoie de nici o lecție în afară de soarta pe care a avut-o măgarul. Morala: Dincolo de întâmplarea nefericită din fabulă, este bine să înveți că, întotdeauna să te uiți la greșelile pe care le fac cei din jur și să le reții. Eșecul nu este un capăt de lume și este chiar o parte importantă a drumului spre succes de care nu ar trebui să îți fie teamă. Pe de altă parte este cu atât mai bine cu cât reușești să eviți acei pași pe care alții îl fac și care conduc la eșec. Și reține: mai bine îi dai leului toată prada, dacă te afli în această situație!

PAROH: Preot Ioan Alupoaii † Telefon: 0745 497143 † Contul parohiei - BANCPOST: RO32 BPOS 0700 6196 114 RON 01

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri.

